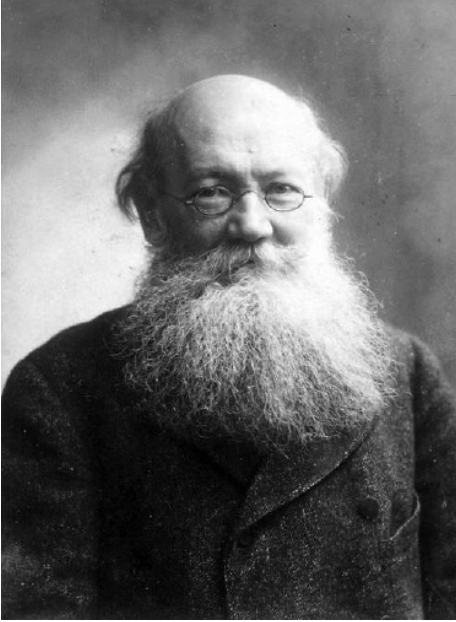

Lise Anarşist Faaliyet

www.lafisyanda.org

Ödünç!

Anarşizmin Militan Düşünürü: Pyotr Alekseyeviç Kropotkin

"Anarşizm kaçınılmaz bir biçimde komünizme, komünizm de aynı şekilde anarşizme dayanır. Ancak bu komünizm, devletçilerin komünizmi değil; hükümetin olmadığı, özgür insanların komünizmidir."

Bu cümleleri ona yazdıran,

19.yüzyılın ortalarından itibaren tanıklık etmeye başladığı kapitalizmin insanları yok sayan yanının gerçekliği idi. Ve tabii ki, bu duruma karşı çıktıklarını söyleyenlerin iradeleri yok sayan ahlaksızlıklarıydı.

Pyotr Alekseyeviç Kropotkin, otuz senelik bir yaşamı reddederek 1872'de, Rusya'nın işçi mahallelerinde, çiftçi toplantılarında yaptığı propagandalarla yeniden doğdu. Özel mülkiyete ve adaletsizliğe karşı her şeyin özgür ve adaletli biçimde bölüşümünü, yani komünizmi anlattığı fabrikalarda sadece işçiler tanımadı onu. Rusya'dan Fransa'ya, İsviçre'ye tüm iktidarlar tanıdılar Kropotkin'in adalet ve özgürlük için yükselen sesini. Bu yüzdendir ki, kapmaya çalıştılar onu kalelere, zindanlara.

Ancak Kropotkin, insanın ve diğer canlıların doğasını incelediği araştırmalarda olduğu kadar "firar" da da ustaydı. Hiçbir iktidar zaptetemedi onun bu özgürlükçü doğasını.

Devletlerin yok eden varoluşlarına karşı "eylemle propaganda"yı savundu. Hem de bunu, Karşılıklı

Yardımlaşma ilkesini teorisinin tam da ortasına koyduğu bir zamanda savundu. İnsanın doğuştan toplumsallaşmaya ve dayanışmaya yatkın ahlaki bir varlık olduğunu söylediği naif tonu, insanları katleden ya da onları baskılayan devlet iktidarlarına karşı ve özel mülkiyete dayalı sınıflı bir toplum yapısı üzerinden refah içinde yaşayan kapitalist iktidarlara karşı en öfkeli biçimine evrilebiliyordu.

“Herkesin herşeye ihtiyacı var.” diyordu, dolayısıyla “Herşey, herkese ait olmalı.” Kropotkin’e göre halka ait olanı geri almak için ne yasalara, ne yasama organına ne de siyasal bir değişiklikte başa geçen yönetimlere güvenilirdi. Tek güvenilir çözüm toplumsal devrimdi.

Kropotkin, öngördüğü toplumsal yapı ile anarşizme yeni soluk getirdi. Yoksulluk içindeki halk kitlelerini belirli bir azınlığın sömürmesine izin veren yapılara karşı çıkan sesi Ukrayna’da Mahno’nun atlılarında, İspanya’da CNT’li yoldaşlarda, Güney Amerika’da Magon kardeşlerin mücadelelerinde yankılandı.

Karşılıklı yardımlaşmanın doğal bağlarıyla birleşmiş herkesin, bürokratik devletlerin ve dev sanayi komplekslerinin yapaylığından kurtulacağı yeni bir toplum öngörüsüyle Kropotkin, yazı masasında oturup ütopyalar yazmadı. Devrimci örgütçü ve propagandacı pratikleri sadece Avrupa’da değil, Asya’da, Amerika’da örgütlenen anarşist hareketlerin ateşleyicisi oldu.

1921 Şubat’ında Bolşevik Rusya’da, Anarşizmin kara bayrağını dalgalandırdığı cenazesiyle bile iktidarlara meydan okuyordu. **“Otoritenin olduğu yerde, özgürlük yoktur.”** yazıyordu cenazesinde yoldaşlarının taşıdığı pankartlarda.

Kropotkin, “ne hayal aleminde yaşadı, ne de insanları olduklarından iyi hayal etti. Onları oldukları gibi gördü ve bu yüzden insanların en iyisinin bile otoritenin uygulamalarıyla özde kötü kılındığını ile sürdürdü. İnsanın insanı yönetmesinden bu nedenle nefret etti.” Anarşist militan Pyotr Kropotkin, isyancı kuşaklara esin kaynağı olmaya devam ediyor.

MAKİLER

***Yüreklerinde yeni bir dünyanın ateşini taşıdılar.
Faşistler söndürdük zannettiklerinde,
küllerinden tekrar alevlendirdiler ateşi ve
elden ele taşıdılar, Maquis'ler...***

Maquis (maki) Gerillası Yoldaş Jose Lluís Facerías (Face) İspanya Devriminde CNT içerisinde savaşmış, 1939'da Faşist Franco rejimi iktidarı ele geçirince maquis gerillalarıyla birlikte senelerce dağlarda direnen anarşist yoldaş Jose Lluís Facerías...

Jose Lluís Facerías 6 Ocak 1920'da Barselona'da doğdu. Daha hayata tek başına atılmamışken İspanya Devrim

sürecine şahit oluyordu.

1936 – 1939 yılları arasında savaş en ateşli dönemindeyken İspanya'da köylülerin ve işçilerin öfkelerini en militan biçimde sokaklara döken CNT ve FAI'nin İspanya'da yarattığı yeni anarşist-komünist düzen onu derinden etkilemişti. Artık devrim sürecinin içerisinde daha fazla aktifleşerek faşist Franco ordusunu zulümlerini bitirmek ve özgür, adaletli

anarşist bir düzeni yaratmak istiyordu. 1939 yılında Ulusal Emek Konfederasyonu (CNT) ve İberya Liberter Gençlik Federasyonu'na (FIJL) katıldı. 1939 yılında savaş artık sonlara yaklaşıyordu. Cephede insan çoktu ama silah yetersizdi. Karşılanamayan silah ihtiyacı cephelerin birer birer kaybedilmesine neden oluyordu. Faşist Franco, dostu Hitler ve Mussolini den silah ve savaş uçakları alırken Hintli paralı askerleride ispanyaya getiriyordu.

Facerías, Aragon cephesine katılmıştı. Ascasonun 28. Tümeninde kahramanca savaşıyorken esir düştü. Franco'nun toplama kamplarına alındı.

1945'de serbest bırakıldığı zaman Barselona'da garson olarak çalışmaya başladı. Burada CNT'nin yeraltı örgütlenmelerinde yer aldı.

1947'de kısa süre hapse girip çıktı. Ardından hızlıca para toplayıp hem anarşist örgütlenmeyi hızlandırmak, hem de tutuklu bulunan yoldaşlarının ailelerinin ihtiyaçlarını karşılamak için gerilla grubuyla beraber soygun yapmaya karar verdi. Hispano-Olivetti daktilo fabrikası kasasını ve Calle Mallorca İspanyol kredi bankasını soymaları ilk eylemleriydi. Acil yolla para bulmanın tek yolu buydu ve işçileriyle sömürerek zengin olan ve faşist Franco

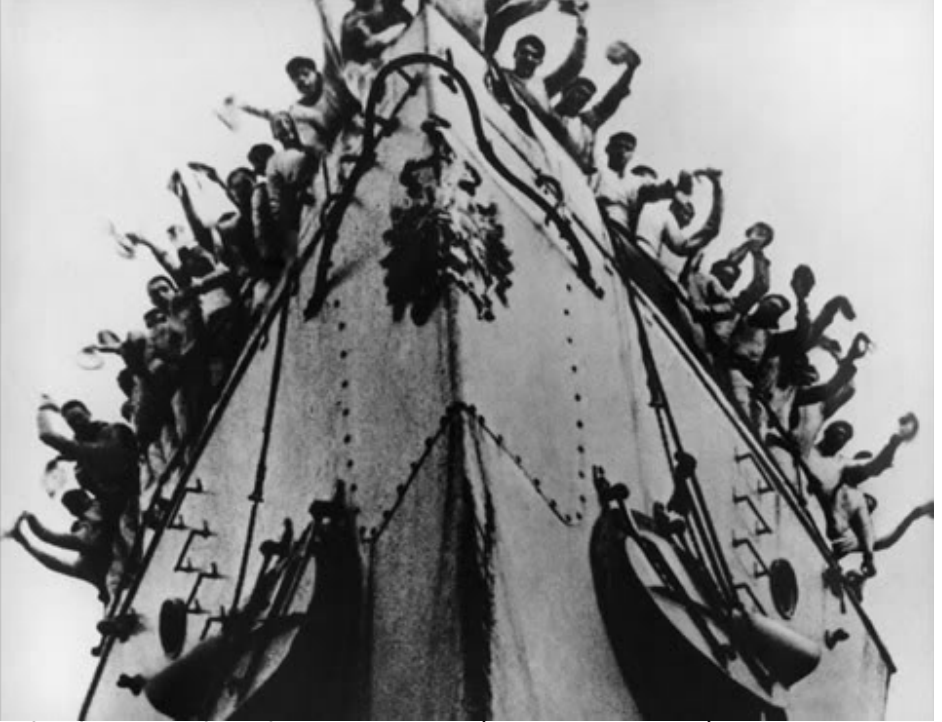
rejimi ile işbirliği içerisinde olan patronların kasalarını boşaltmaları gerektiğine gönülden inanıyordu. Art arda 8 bankayı soydular, ahşap fabrikasını basıp kasayı boşalttılar. Zenginlerin yaşadığı lüks mahallelerde evlere girerek zenginlerin takı ve mücevherleri ne de el koydular.

2. Dünya Savaşının bitmesiyle de başta ABD, İngiltere, Fransa ve Batı Almanya Franco'nun katliam dolu rejimini tanıdı ve kabul ettiler. Bunun üzerine Facerías ve gerilla birlikleri bu ülkelerin konsolosluklarına bombalı saldırılar düzenlediler. 1950 yıllarda Barselona'da Franco rejimine karşı eylemler arttı.

Eylemleri örgütlemek için birçok grup güvenli ve gizli yerlerde toplanıp yeni eylem planları yapıyorlardı. Facerías Barselona'da eylemleri örgütlemek için buraya gelmişti. Ormanlık alanda yapılacak toplantılardan birine gittiği sırada faşist askerler tarafından tanındığını fark etti. Askerlerle silahlı çatışmaya girdi. Çatışmada tek başına olmasına rağmen uzun süre direndi. Facerías silahındaki kurşunları ve üzerindeki el bombalarını bitirene kadar çatıştı, çatışma Facerías'ın ölümüyle sonlandı.

**Ö. 30 Ağustos 1957 –
Maquis(maki) gerillası yoldaş
Jose Lluís Facerías (Face)**

İktidara Karşı Direnen Kahraman Denizciler: Kronştad 1921

Subayların azarlamalarına, hoyratça davranmalarına karşı gelmiş, emir-itaat ilişkisini yıkmaya çalışmışlardı Kronştad denizcileri. Gemilerde subaylara karşı geliyorlardı birer birer ama yaşamlarındaki tek adaletsizlik bu değildi. Çar'ın politikaları halkı daha fazla sefalete sürüklüyor, savaşlara sokuyordu. Bu adaletsiz düzen gemideki birkaç subaya karşı çıkarak, baş kaldırarak değişmiyordu. Rus denizcileri bunun farkındaydılar. Aralarında toplantılar düzen-

lemeye, tartışmalar yapmaya başladılar. Yeni bir arayış içerisine girmişlerdi. Halk arasında eşitlik, adalet, özgürlük sloganları yayılıyorken insanlar devrim düşlemeye başladı.

Tüm Rus işçi-köylü-denizcileri bir devrim hareketi içersine girdiler. Daha fazla ekmeğe alabilmek için tümenden adaletli, eşit topraklarda yaşayabilmek için direnişe geçtiler. Kronştad denizcilerinin topları artık zalim çarlığa karşı dönmüştü. Rus devriminin kalesi olan Petrograd'ı kanları ile sulayarak kazandılar.

Rus işçileri fabrikaları işgal ediyor, köylüler patronları topraklarından kovuluyorlardı.

Kronştad'tan başlayan devrim çığılığı tüm Rusya'ya yayılıyordu. Ama birileri devrimi ele geçirmeye çalışıyordu. Bolşevik parti Rus devriminin başına geçmiş, halkı ilgilendiren tüm kararları bir merkezden vermeye başlamışlardı. Bir süre sonra partinin politikaları nedeniyle ezilenlerin yaşamı Çarlık Rusya'sından daha beter duruma düşmüştü. Devrim bir anda Bolşevik partinin eline geçmiş ve parti üyelerine hizmet eder hale gelmişti. Bir sıkıntınız varsa, eğer parti üyesi değilseniz bürokratik yollarla çözeniz imkansızdı.

Rus devrim çığılığını başlatan Kronştad denizcileri devrimin kötüye gittiğini Çarlık Rusya'sından daha kötü bir Rusya oluştuğunu görüyorlardı. Adalet, eşitlik, özgürlük için savaştıkları Sovyet Rusya, Çarlık Rusya'sından daha kötü bir hal almıştı, kolluk kuvveti çekalar partinin yayınladığı genelgelere uymayan hatta sorgulayanları cezalandırmaya, öldürmeye başlamıştı. Üretilen ürünler halkın ihtiyacına göre değil partinin kararlarına, politikasına göre kullanılıyor çoğu zaman bürokratik engeller yüzünden ihtiyaç olan ürün depolarda haftalarca beklemek zorunda kalıyordu. Halk sefalete sürüklenirken, parti üst üyeleri saraylarda krallar gibi yaşıyor düşünüyor, "halk için" karar veriyor, yargılıyor, öldürüyordu.

Kronştad denizcileri nasıl Çarlık

Rusya'ya karşı ayaklandılarsa daha fazla zulüm gördükleri Sovyetlere karşı da ayaklandılar. Partinin karar veridiği genelgelere karşı geldiler, herkesin katılabildiği komiteler kurarak kararlar almaya başladılar. Kronştad denizcileri devrimlerini yeniden yaşamaya başlamışlardı. Tabi bu durum iktidarın yani Bolşevik partinin hoşuna gitmemişti. Parti Kronştad denizcilerini karşı-devrimci ilan ederek hedef gösterdi. Partinin elinde olan tek gazete ile Kronştad denizcileri tüm Rus halkına karşı-devrimci olarak aktarıldı.

Bolşevik parti kızıl orduyu Kronştad denizcilerin üstüne gönderdi. Birçok kızıl ordu birliği kendi halkına, kendi sınıfına ateş etmeyi reddettiği için cezalandırıldı. Ve 8 gün süren kanlı çarpışma sonucunda Kızıl ordu Kronştad'ta binlerce işçiyi katletmişti. Beraber devrim için mücadele ettikleri binlerce işçiyi kendi silahları ile vurmuşlardı. Sağ kalan Kronştadlıları da peşi sıra idam etmeye başlamışlardı. Özgürlük sloganları ile yola çıkıp sonra halkın elinden tüm özgürlüğü alan, Çarlık Rusya'sından daha kötü hale gelen Sovyet Rusya birçok kez Kronştad katliamında kendini aklamaya çalışmıştır. Kronştad'ın devrime ihanet ettiğini söylemiştir. Ama asıl devrime ihanet eden Bolşevik parti olmuştur. Bizler biliyoruz ki hiçbir iktidar ezilenlerin sesine ses, vicdanına vicdan olmayacaktır!

Devrimci Tarihte Bir Dev BAKUNİN

Bakunin'in yakın arkadaşı olan Rus devrimci Alexander Herzan'ın anlattığına göre, Bakunin Paris'ten Prag'a giderken Alman köylülerinin isyanıyla karşılaşır. Köylüler kalenin etrafında ne yapacaklarını bilmez

halde dolanıp sadece gürültü koparıırken, Bakunin arabadan iner ve isyanın neden olduğunu sormakla zaman kaybetmeden, köylüleri düzene sokar ve onları öyle yetenekli şekilde yönlendirir ki arabasına geri dönüp yola

koyulduğunda kale çoktan dört tarafından yükselen alevler içindedir.

Bakunin 1848'den öldüğü 1876'ya kadar Avrupa devrimci hareketinin içinde bir devdi. 1.93'lık boyu ve 120 kiloluk ağırlığıyla kelimenin tam anlamıyla bir dev ve burjuvazinin hayalini zapt etmiş bir şeytandı. Michael Bakunin hayatını insanların özgürlüğünü getireceğini düşündüğü devrim için adanmış anarşist bir devrimcidir. 28 yaşında Berlin'de felsefe öğrenimi görüp bir akedemisyen olmaya çalışırken; rahat, düzenli, zengin yaşamını, ailesinden kalacak mirası reddetti. İnsanların insan gibi yaşayabileceği bir toplumun tek kuralının özgürlük olabileceğine inanmıştı. Onun için özgürlük ekonomik ve siyasi iktidarın yıkılmasıyla halkın kafasına gökten inecek bir kurtuluş değildi.

"Özgürlük ancak özgürlükle, halkın topyekün isyanıyla ve halkın tabandan gönüllü örgütlenmesiye yaratılabilir."

Bakunin devrimci mücadeleye katıldığından itibaren özgür yaşadı. O imparatorlukların biribirleriyle muharebe alanlarında savaştıkları, devrimci kelimesinin yasak olduğu, insanların dükler, çarlar, padişahlar tarafından kellelerinin uçurulduğu bir dönemde özgür yaşadı. Yanan şatolarda, ölü devlet adamlarında, 1848'de Paris Devrimini savunmak için kurduğu barikatta, Avrupa'nın dört bir yanındaki köylü isyanlarının en ön saflarında, ezilenlerin özgürlüğü önünde

engel olan bütün güçlere doğrulttuğu silahında buldu özgürlüğü. Yüreğinde taşıdığı bu alevi Rusya, Polonya, Amerika, Almanya, Bohemya, Fransa, İtalya, Prusya'da gittiği her yerde emekçilerin isyanına dönüştürdü. O, hiçbir iktidarın halka özgürlük getiremeyeceğini biliyordu. Bunu 1868'de Rus devriminden 50 yıl önce dile getirdi. Uluslararası İşçi Birliğinde Karl Marx'a karşı savunduğu şeyde özgürlüktü. "Komünizm teoriden değil, pratik içgüdüden, halkın içgüdüsünden türer ve bu içgüdü asla yanılmaz." Bakunin hapis geçirdiği 10 yılda, bu yıllarda iskorbüt hastalığından dişlerini yitirirken, duvara zincirli geçirdiği aylarda, Sibiryadaki sürgün yıllarında devrime duyduğu tutkuyu yitirmedi. Bütün hayatını sürgün ve kaçak yaşadı. Çünkü onun vatandaşı olduğu ülke özgürlüktü. Ama Bakunin ısrarla kimseden daha özgür olmadığını söyledi.

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür." Özgürlüğü kimsenin kimseye öğretemeyeceğini biliyordu. Özgür bir toplumu yaratak olan şeyin yine halkın özgürlüğe olan özlemi ve var olanı yıkmaya dürtüsü olduğuna inandı.

"Tüm yaşamın keşfolunmaz ve edebiyen yaratıcı kaynağı olduğu için yıkan ve imha eden edebi ruha güvenin. Yıkıcı tutku aynı zamanda yaratıcı bir tutkudur." Onun hayatı; her anı özgürlüğün önünde dikilen tüm iktidarlara yıkmaya adanmış bir adamın aşk romanıydı. Bakunin'in özgürlüğe aşkının romanı.

Patronların Korkulu Rüyası: **SACCO Ve VANZETTİ**

15 Nisan 1920 `de bir ayakkabı fabrikasının muhasebecisi ve güvenliğinin öldürülmesiyle Boston` da başlayan cadı avı, iki italyan göçmenin üzerinde anarşizm propagandası bulunan bildiriler ve silahlarla yakalanmasıyla son bulur. Yakalananlar Nicola Sacco ve Bartholomeo Vanzetti`dir. Sacco ve Vanzetti;

İtalya`dan genç yaşta ayrılmış , Amerika`da çalışmaya başlamışlardı. İtalya`dan gelen göçmen anarşist arkadaşlarından etkilenen ikili, anarşist mücadele içerisinde aktif olarak yer alıyor buldukları her alanda propagandist yönleriyle dikkat çekiyorlardı. Nicola Sacco Ve Bar-

tholomeo Vanzetti'nin tutuklanmasının altında 1800'lerin sonunda Amerika'daki işçilerin Öz-Yönetim kavgası ve yükselen Anarşizm korkusu vardı. Fabrikalarda örgütlenen grevlerin başını çeken anarşist işçiler , neredeyse her şehirde yapılan büyük işçi mitingleriyle patronların ve devletin huzurunu kaçııyor,

adaletsizliğe ve yükseltilmeye çalışılan faşizme karşı isyan çağrısını yükseltiyorlardı. Sacco'nun 15 Nisan'da işe gitmemiş olması, Vanzetti'nin Noel'de yapılan Bridgewater Soygunu'ndan suçlu bulunup 12-15 yıl arasında hapis cezasına çarptırılması ve göçmen anarşist olmaları günah keçisi ilan edilmeleri için birer bahaneydi. Ve 1921 yılı Ağustos ayında mahkemenin açıkladığı idam kararı sonrası, başka

bir davadan tutsağın soygunu işlediğine dair beyanları devlet tarafından ciddiye alınmayarak anarşistlere ölüm fermanı açıkça verilmiş oldu. Sacco ve Vanzetti için dünyanın bir çok şehrinde yapılan yüzlerce miting ve özgürlük çağrısına rağmen patronlarla uzlaşma içindeki devlet, bu özgürlük çağrılarını gözlerini

ve kulaklarını kapadı. 1927 Ağustos'undaki idamlarına kadar geçen süreçte, ezilenlerin mücadelesindeki kararlı duruşlarını sürdürdüler. Mahkeme karşısındaki savunmalarında verdikleri mücadelenin meşruluğuna üzerlerindeki devlet terörünün haksızlığına dikkat çektiler. 22 Ağustos'u 23 Ağustos'a bağlayan gece, elektrikli sandalye ile idam edilmeden önceki sözleri "Yaşasın Anarşi !" oldu.

İspanyadan yükselen devrimci çığlık; Lucia Sanchez Saornil

1895 yılında Madrid’te yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Lucia Sanchez, tükenmeyen özgürlük tutkusunu öncelikle şiirleriyle gün yüzüne çıkarttı.

1916 yılında telefon operatörü olarak çalışmaya başladığı iş yerinde, 1931’de grev örgütleyen anarşist sendika

CNT-FAI’ye destek vermesi hayatının dönüm noktası olacaktı.

Grev sonrasında Lucia, CNT-FAI sendikasının gözü kara bir militanı haline geldi.

1933 yılında CNT’nin Madrid bürosunda yazım sekreterliğine başladı ve her

geçen gün büyüyen toplumsal devrim mücadelesini kaleme aldı.

1936 yılında yoldaşları; Mercedes Comaposada ve Amparo Poch y Gascon ile birlikte Mujeres Libres (Özgür Kadınlar)'i kurdu. Mujeres Libres örgütünün kurulmasıyla birlikte toplumsal devrim sürerken, kadınların özgürlük mücadelesi artık bir çığ gibi büyüyor, kadınların çalıştığı alanlarda erkeklerle eşit ücret alamamasına karşı çalışmalar yürütülüyordu. Kısa süre içerisinde çıkarttıkları gazeteler ve broşürler; sokaklarda, bilgi paylaşım alanlarında, atölyelerde, gündüz bakım merkezlerinde binlerce kadına ulaşıyordu. Kadınların sesi olan Mujeres Libres, 20.000 üyeye ulaşıyordu.

1938 Mayıs'ında , toplumsal devrim süreci içerisinde sağlık, giyecek ve yiyecek ihtiyaçlarının karşılanması rolünü üstlenen Solidaridad Internacional Antifascista (Uluslararası Antifaşist Dayanışma) organizasyonunun genel sekreteri oldu.

Dönemin içerisinde çıkan; Toprak ve Özgürlük , Beyaz Dergi ve İşçilerin Dayanışması gibi dergilerde feminist

kimliğiyle birçok tabuyu parparça eden yazılar yazdı. Yazılarında, gündelik hayatta kadınların ev içerisine tıkalı ev işleriyle boğuşmasına karşı kıyasıya savaşıyor, doğum kontrol hakkına sahip çıkıyor, anneliği; kadın özgürlüğünü öldüren bir olgu olarak ele alıyordu. Lezbiyen olduğunu saklamaması heteroseksist algıya karşı bir savaş açarken, savunu ve hareket alanları çoğalıyordu.

Aktif mücadelesini faşistlerin İspanya'yı ele geçirmesiyle mecburi bir ara verip, hayat arkadaşı América Barroso ile Paris'e yerleşti. 1941-42 arası Naziler Fransa'ya girdiğinde Lucia'ya zorunlu bir göç daha doğdu. Ve Barosso'yla birlikte Madrid'e döndüler. Madrid'te fotoğraf editörü olarak çalışırken faşistler tarafından tespit edilince bu sefer Valencia'ya taşınmak zorunda kaldı. Çeşitli işlerde gizlice çalıştıktan sonra 1970 yılında kanser hastalığına yakalanarak hayatını kaybetti. Ardında birçok marş, şiir ve yazı bırakan Lucia Sanchez'in en önemli hatırası, kadınların özgürlük çığlıklarını ardına takip İspanya anarşist devriminin içerisinde eşitliği her alana yayma azimi idi.

“Gece İşçileri Çetesi” ve Marius Jacob

Size saatin kaç olduğunu sorduğunda, cüzdanınızı size hissettirmeden yürütmüş efsanevi bir hırsız Alexandre Jacob ya da bilinen adıyla Marius Jacob...

Jacob 29 eylül 1879’da Marsilya’da doğmuştur. 11 yaşına kadar Marsilya’da kaldıktan sonra yük gemileriyle bir çok liman gezmiştir. 1896’da Marsilya’ya dönüp dizgicilik (Matbaada harf dizimi) yapmaya başlamıştır. Bu sırada Jacob, Kropotkin’in anarşist fikirleri ile tanıştı. Bu özgürlükçü düşünceler Jacob’u çok etkilemişti ve hemen yeni tanıştığı bu fikirler doğrultusunda eyleme geçme kararı aldı.

İlk eylemi seçimin yapıldığı gün seçim sandıklarına bomba koymak oldu. Bu eyleminin sonunda Ja-

cob 6 ay hapis cezası aldı. Hapiste düşünceleri daha da derinleşen Jacob hapisten çıkınca hırsızlık yapmaya başladı.

1899’da başladığı hırsızlıkların ardı arkası kesilmedi. Genellikle kiliseler ve lüks otelleri hedef aldı. Bir kere-sinde kumarhanede usta bir oyunculukla oynadığı sara krizi geçiren hasta numarasıyla arkadaşı bütün kumar masalarını boşaltmıştı. Efsane büyürken, birinin gammazlaması sonucu yakalanan Jacob 5 yıl hapis cezası aldı. Ancak Jacob burada deli rolü yaparak akıl hastanesine tedaviye götürülmeyi başardı. Akıl hastanesinden de kaçarak eylemlerine devam etti. Jacob 12 kişilik bir çete kurdu. Çete büyük soygunlar yaparak “Gece İşçileri Çetesi” olarak nam salmaya başladı. Fransa demiryollarının gelişmeside çetenin ekmeğine yağ sürmüş oldu. Demiryolu üzerinde birçok hırsızlık yaptılar ve haberleri Avrupa’nın birçok şehrine yayılmaya başladı. Çete genellikle zengin papaz, hakim, askerlerin evlerini soydu. Kamu hizmeti yapan doktorlara, mimarlara, yazarlara dokunmadı. Jacob eylemlerinde hiçbir zaman ateşli silah kullanmadı. Soyduğu lüks evlere düzenden intikam alan notlar bıraktı. Bir yargıcın evine “Barışı sağlayan yargıçlara savaş açıyoruz” bir katedrale ise “Her şey müktedir olan tanrı şimdi bul bakalım seni soyanları” notlarını bıraktı.

1900-1903 yılları arasında tam tamına 156 soygun yapan “Gece İşçileri Çetesi” topladıkları para ile çok rahat bir biçimde anarşist dergi

ve bröşür basma imkanı buldular. Çete 21 Nisan 1903 günü, Abbeville'de soygun yaparken tuzağa düşürüldü. Polislerin çeteyi yakalama anında Jacob'un arkadaşlarından biri polis memurunu silahla vurdu. Bu olayla birlikte "Gece İşçileri Çetesi" dağıldı. Jacob ve 23 arkadaşı ağır ceza mahkemesinde yargılandılar.

Dava sırasında Jacob hiçbir zaman ayağa kalkmadı, hakimle konuşurken şapkasını çıkarmadı ve yemin etmeyi reddetti. Jacob'un tutumu ve davaya çok sayıda polis ve gazetecinin katılması davanın büyük yankılar oluşturmasını sağladı.

Gece işçileri çetesi artık bitmişti tüm üyeleri kodesi boylayacaklardı fakat efsane bir çığ gibi büyüyordu. Fransa'nın tüm kasabalarında, liman şehirlerinde Gece İşçileri Çetesi konuşuluyordu.

Dava esnasında Jacob yaptığı hırsızlıkları alaycı bir şekilde anlattı. Çetenin "mağdurları" bu ifadeler verilirken yüzleri kızarak davayı izliyorlardı. Jacobnun ifadeleri izleyiciler tarafından tepki alsa da yaptıkları hırsızlığın varlıkların adil bir şekilde dağıtılması olarak tanımlaması ile birlikte izleyicileri kendi tarafına çekmeyi başardı. Jacob'un ajite edici konuşmaları sayesinde çetenin yaptığı hırsızlıklar halkın gözünde meşru bir zemine oturmuştu. Tabi ki bundan soylular, valiler, hakimler, polisler, devlet adamları çok rahatsız oluyorlardı. Bu ilginç davayı izleyen muhabirler arasında Maurice Leblanc'de vardı. Daha sonra Jacob'un hikayeleri "kibar hırsız" Arsen Lüpen karakteri ile gazetede yazı dizisi olarak yayımlanmaya başlandı. Daha sonra 6 ciltlik kitap haline getirilerek piyasaya Arsen Lüpen olarak sunuldu. Arsen Lüpen'den etkilenen Peyyami Safa Cingöz Recai karakteri ile ro-

man yazmıştır.

25 yaşındaki Jacob ömür boyu hapse mahkum edildi. 6 Ocak 1906'da Salut Adalarına gönderildi.

* (Salut adaları Şeytan Adası olarak bilinir 1852 – 1946 yılları arasında Fransız mahkumlar için kullanılmıştır.)

Burada çok ağır şartlardaki hapisanede kalan Jacob gardiyanlıkların insanlıktan çıkıp ne kadar sadistçe davrandıklarını, jurnalcilerin (ispiyoncuların) ne kadar aşağılık olduklarını gördü. Hapishanede ceza hukuku ve felsefe yapıtları okudu, burada da kendini geliştirmeye devam etti. Tabi bu arada hapisaneden kaçma çabasında devam ediyordu. Kayıtlara işlenmiş olan 17 kaçma teşebbüsü vardı ve bu hareketleri yüzünden tam 9 yıl hücre cezası almıştı. Guyan zindanlarında yaşananların gündeme gelmesi üzerine Jacob taraftarları mahkemeye başvurdu. Jacob'un cezasında indirimine gidildi. Jacob 25 yılını tutuklu bir biçimde geçildikten sonra 30 Aralık 1928'de serbest bırakıldı. İçerden çıktıktan sonra gezgin olarak satıcılığa başladı.

1937 yılında İspanya'da çarpışan anarşist yoldaşlarının silahlanması için elinden geleni yaptı. Yoldaşlarına maddi ve manevi destekte bulundu. 1952 yılında ilk kez biyografi yayınlanan Jacob Bois-Saint-Denis'teki kulübesine çekilerek 2 sene burada yaşadktan sonra 26 Ağustos 1954 günü ölmüştür. Jacob yarattığı efsane ile birçok kültürde kendine benzer hayali kahramanların çıkmasına neden olmuştur. Günümüzde Jacob kimi zaman Cihangir'de göbeğiyle kaşar, kimi zaman Kadıköy'de çantasıyla karpuz, kimi zamanda Beşiktaş'ta bir kıyafeti koltuk altında yürütürken karşımıza çıkmaktadır.

Emma Goldman; Tehlikeli Bir Kadın

Dünya onu radikal ve tehlikeli bir kadın olarak tanır. Emma bir anarşisttir ve bu yüzden de hala çok tehlikelidir. Bir kişi, bir kadın çıkıpta kimselerin söylemediklerini söylüyor ve kimselerin cesaret edemediğini yapıyorsa çok tehlikelidir. Kadın cinselliğinden, kürtajdan, doğum kontrolünden ve sınırsız aşktan bahsediyorsa çok tehlikelidir. Hükümetlerin ortadan kaldırılmasından, yasaların ihlaliden ve uyumsuzluktan bahsediyorsa, ordunun militarizminden, askerliğin reddedilmesinden ve vatanseverliğin dolaylı ırkçlık olduğundan bahsediyorsa çok tehlikelidir. Sosyalizmin baskıcı anlayışı ve uygulamalarından,

hükümetlerle uzlaşan reformizminden bahsediyorsa, ihanetten ve hainlikten bahsediyorsa çok tehlikelidir. Devlet şiddetinden, yukarıdan aşağıya örgütlenmiş erkin şiddetinden bahsediyorsa, yoksul ve ezilen halkların haklı şiddetinin meşruluğundan bahsediyorsa çok tehlikelidir. Tanrıyı ve kurallarını reddediyorsa ve gerçek cennetin yeryüzünde sağlanan adalet olduğuna inanıyorsa çok tehlikelidir. Ve sadece bir kadın olduğu için dans edebileceği bir devrimi arzuluyorsa çok tehlikelidir. Emma bir anarşistti ve bugün “özgürlük” peşinde koşan kadınlar, Emma'nın bu düşleri peşindeler ve her biri çok tehlikeli.

Rudolf Rocker

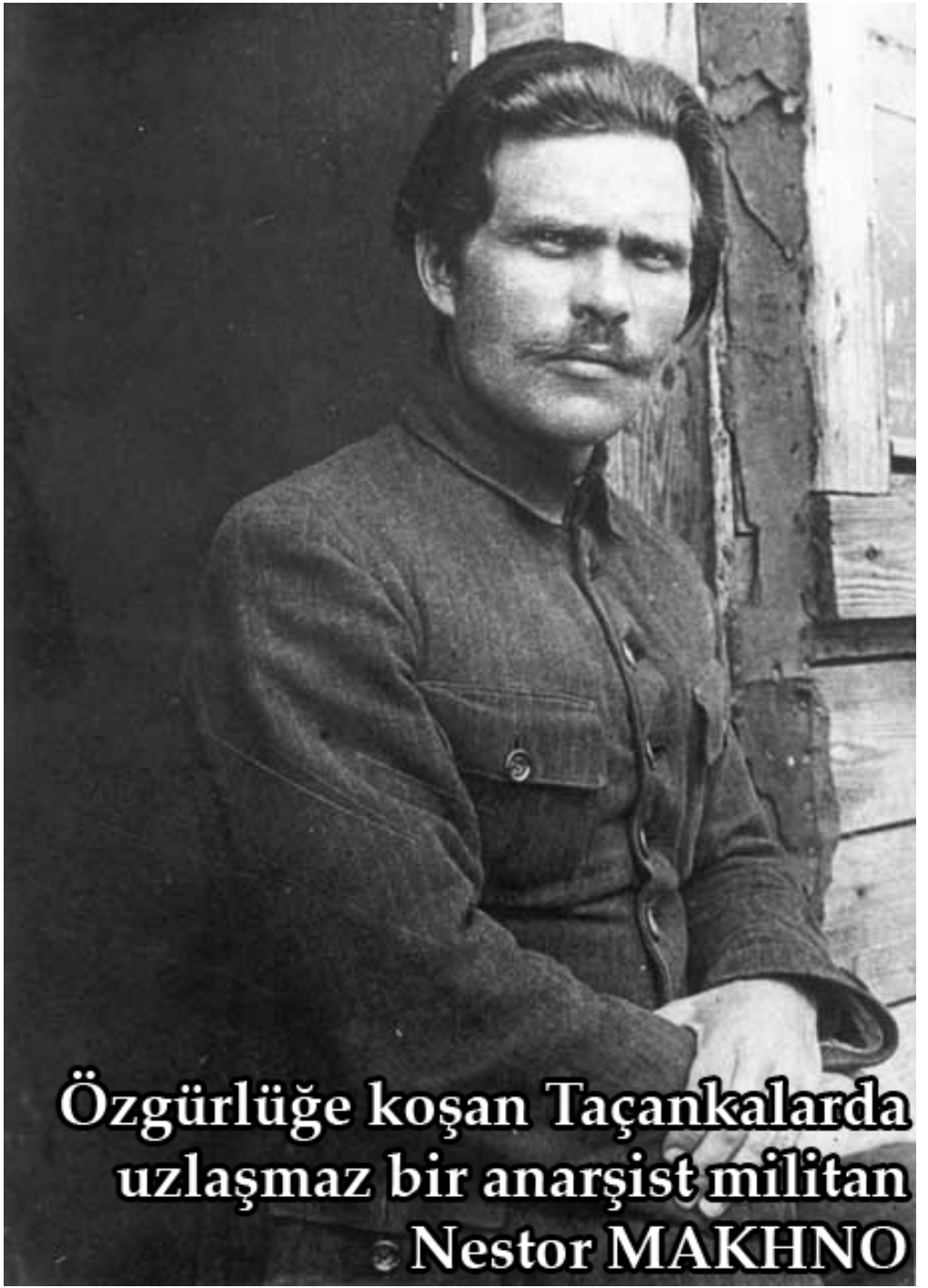
Özgürlük bir türküdür. Ve iktidar türkü sevmez. Özgürlük bir türküyse eğer o türküyü en güzel söyleyenlerden biriydi Rudolf Rocker. Hiç bıkmadan usanmadan özgürlüğün türküsünü haykırdı. Nerde iktidarın ve tahakümün marşı çalınsa orda Rocker'ın sesini duyabilirsiniz. Bu yüzden uzun süre kalamadı hiçbir yerde. Sürgün edildi, sınır dışı edildi, kovuldu, esir alındı.

Önce Alman Sosyalist Partisi içerisinde görece liberter bir çevre olan Jungen'ler olarak bilinen bir Marksist gruba dâhil oldu. Daha sonra buradaki dogmatik yaklaşımları eleştirerek ayrıldı. "Sosyalizm sadece bir karın tokluğu sorunu değildir, kişilik duygusuna ve bireyin özgür inisiyatifine yardımcı olacak bir kültür sorunudur" diye başladı türküsüne.

Bu arada 2. Enternasyonel'de uluslararası anarşist hareketin üyeleriyle tanışmış ve anarşist hareket içerisinde yer almaya başlamıştı. Daha on dokuz yaşında Almanya'dan çıkarıldı. Londra'nın Karanlık Londra diye tarif ettiği yoksulluğun kol gezdiği bölgesinde Yahudi anarşist hareketinin içerisinde yer aldı. Devletin dayattığı evlilik ritüelini reddettiği için Amerikan Göçmen Bürosu tarafından reddedildi. Almanya tarafından sınır dışı edilen bir Alman olmasına rağmen 1. Dünya Savaşı yıllarında İngiltere devleti tarafından "düşman yabancı" olduğu gerekçesiyle esir alındı. Daha sonra sınır dışı edildi ve Almanya'ya geri gönderildi. Onun bir "devlet düşmanı" olduğu kesindi. Ama herhangi bir devletin ya da bazı devletlerin değil tüm devletlerin: "Kötülüğü yaratan ve onu sürekli besleyen ve güçlendiren, devletin biçimi değil kendisidir. Önemli olan nasıl yönetildiğimiz değil, yönetilmekte oluşumuzdur"

Bunu Almanya'da ispatlaması gecikmedi. Burada Anarko-Sendikalizm mücadelesinde yer aldı. "Sosyalist ekonomik düzenin hükümet kararnamele ve yasaları ile düzenlemeyeceğine, aksine ancak ve ancak üretimin her branşında işçilerin el ve beyinleri ile dayanışmacı ortak çalışması sonucu gerçekleşebileceğine" inanan sendikalistler üreticilerin tüm fabrikaların yönetimini kendilerinin bizzat üstlenmesini ve özgür karşılıklı anlayış temelinde topluluğun faydasına üretimi ve ürünün paylaşılmasını sistematik bir şekilde devam ettirilmesini savunuyorlardı. Nazilerin iktidara gelmesine yakın bir dönemde Ulusçuluğa karşı yazdığı Ulusçuluk ve Kültür kitabında ulusa karşı halk kavramını savundu ve ulusçuluğu "modern devletin siyasal dini" ilan etti. Nazilerin ırk kavramını ise bilimin yaptığı yapay bir sınıflandırma olarak reddetti. Kitabı yüzünden bir kez daha sınır dışı edildi ve ABD'ye yerleşti.

**Özgürlüğe koşan Taçankalarda
uzlaşmaz bir anarşist militan
Nestor MAKHNO**

Mahnovşçına

19.yy'ın sonlarında 1848-50 devrimlerinin sonrasında, Paris'i kısa bir süreliğine de olsa özgürleştiren Paris Komünü'nün üzerinden tam 18 yıl geçmişti Makhno Uykayna'nın Gulye-Polye isimli bölgesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldiğinde.Makhno gerek içinde bulunduğu sınıfsal ve coğrafi durum gerekse de o yıllarda dünyada ve özellikle Avrupa'da gelişen isyancı dalgadan çabucak etkilenererek egemenlere ve otoriteye karşı mücadeleye ömrünü adanacak bir anarşist olarak,1906 yılında,17 yaşında bir anarşist eylem grubunun içinde buldu kendini.

O eylemin sıcaklığı içinde isyancı ve devrimci kişiliğini bulabilen bir eylem insanıydı. Bu nedenle de henüz 17 yaşında bir polise yönelik silahlı bir saldırıdan dolayı idam cezasına çarptırıldı. Fakat yaşı küçük olduğundan ömür boyu hapis cezası uygun görüldü. Hapishanede geçirdiği 11 yılda gerek diğer mahkumlarla yaptığı sohbetler gerekse kendince yaptığı okumalar ona çok şey kattı. Bu yıllar ona bilginin ötesinde sarsılmaz bir devrimci irade kazandırdı. 1917 Şubat Devrim'inde diğer tüm

tutsaklar gibi serbest bırakıldı. Onun eylem anlayışı,yalnızca sabotaj,suikast vb. gerilla tarzı eylemliliklere dayanmıyordu. Makhno, yönetilenlerin, artık yönetilmek istememesinin 'ezilenlerin bilincinde açacağı devrim ufkunu da çok iyi kavramış bir anarşistti. Bu yüzden de hapishaneden serbest kalır kalmaz, ilk işi doğduğu Gulya-Polya'ya dönerek, orada tarım emekçilerinin örgütlenmesine öncülük etmek oldu. Mücadele yaşamında, bir an bile örgütlü mücadele anlayışından taviz vermeyerek, günümüze devrimci anarşistlerin mücadelesine ışık oldu Makhno yoldaş. Köylülerden silahlı küçük ama vurucu gücü oldukça etkili birlikler kurarak toprak sahiplerinin elinden toprakları alıp asıl sahiplerine ani o toprağı işleyen köylülere dağıtılmasında öncülük etti. Makhno'nun bu küçük gerilla birliklerinin en önemli aktörü kuşkusuz o yıllarda Ukrayna köylüleri arasında adeta bir efsane haline gelmiş olan Taçanka'lardı. Taçankalar bir atın çekti arabaya ağır makiNELİ tüfeğİN yüklenmesiyle manevra gücü yüksek vuruş kabiliyeti mükemmele yakın bir direniş makinesiydi. Makhno

Mahnovşina devamı >

ve yoldaşlarının isyan ordusunun önünde çıktığı her saldırı eyleminde anarşinin sembolü olan kara bayrak ve "fabrikalar işçilerin, toprak köylülerin" gibi liberter sloganların bulunduğu kara pankartlar da bulunuyordu. Makhno'nun kara bayraklı isyan ordusunun Ukrayna emekçilerinin gözünde bir efsane haline getiren dört ayrı düşmana karşı verdikleri uzlaşmaz ve kahramanca mücadeleledi. Bolşevikler'i 1918'de Brest-Litovsk Andlaşması'nın imzalamasıyla önce Avusturya-Macaristan Birliklerine karşı sonra Denikin'in başında bulunduğu Beyaz Ordu'ya işbirlikçi ve Ukrayna toprak ağalarının desteklediği Ukrayna Ordusu'na ve Bolşevikler'in Kızıl Ordu'suna karşı dört ayrı cepede olağanüstü dirençli bir mücadele vermiştir Makhno ve yoldaşlarının kara bayraklı İsyân Ordusu. Bolşevikler'in iktidarı Denikin'in Beyaz Ordusu'nun tehdiri altındaydı aralık 1918'de. Bu tehlike karşısında Makhno öncülüğündeki İsyân Ordusu'nun süvari birlikleri ve taçankalarla güçlendirilmiş gerilla savaşının başarısını bilen Bolşevikler üç kez ittifak kurmak zorunda kaldılar. Ancak her ittifak sonunda Bolşevikler, Beyaz Ordu tehlikesinin bertaraf edilmesiyle andlaşmayı ihlal eden taraf oldu. Ancak

Kızıl Ordu'nun en büyük ihaneti 1920 sonlarında 70 kadar isyan ordusu komutanını bir konferansa davet etme bahanesiyle pusuya düşürüp katletmesidir. Bu olay Makhnovist Hareket için de dönüm noktası oldu. Kızıl Ordu'yla Makhnovist İsyân Ordu'su arasında Makhno ve yoldaşlarının güneye sürülmesiyle sonuçlanan ciddi çatışmalar yaşandı. Makhnovist İsyân Ordusu, örgütlü direnişin kusursuz uygulamalarıyla yüzyılın ortalarında yaşanacak Çin, Küba ve Vietnam Devrimleri'ne esin kaynağıdır. Ama asıl önemlisi Makhno ve yoldaşları toprağın özgürleştirilmesi ve kolektifleştirilmesi deneyimlerini 1918-1920 Ukrayna'sında gerçekleştirerek 1871 Paris Komünü'nden sonra 20.yy'ın ilk anarşist deneyimini gerçekleştirerek 1936-1939 Büyük İspanya Devrimi'nin müjdeleyicisi olmuştur. Yoldaşlar! Zaman beklemez; bir an önce müfrezelerinizi oluşturun. Her şey özgürlüğün davası için! Bütün zalimlere ve toprak sahiplerine ölüm! Toprak sahiplerinin ve efendilerinin olmayacağı gerçek özgür komünler için nihai kavgamızı başlatalım! Şiddete şiddetle karşılık verilmelidir. Kardeşler silah başına !

Nestor Makhno

Sıfırncı Delege: Marcos

Tarih 1 Ocak 1994. Meksika'da sabaha karşı aynı anda demokrasi-özgürlük-adalet sloganları efendilerin daha önce hiç duymadığı kadar yüksek ve yokedici bir şekilde atılıyordu. Gerçek öfkenin sahipleri ellerinde tuttıkları kara bayraklarıyla Chiapas'ın yedi belediyesini kuşatıp bu zamana kadar yoksayılanların, umudun artık profesyonalleri olmuşların, en dipten gelen onurun silah sesleriyle kuşandığını duyurdular. Ve, Chiapas'ın karanlık patikalarına ayak basmadan önce adı olmayan, kimliğini ancak direnişin safında kazanan bir silüet, yerli halkın -görün-sün diye yüzünü örten- sıfırncı delegesi: MARCOS. Bir asır öncesinde yaşamış, mücadele ruhuyla hâla Chiapas yerlilerin savaşında yaşayan E.Zapata ve yoldaşlarının, devamcısı ve bugüne taşıyıcısıdır Marcos. İktidar algısına ve liderlik kültürüne karşı duruşun simgesi haline gelen kara maske "Marcos tüm yerliler, tüm yerliler Marcos'tur" önermesini ete kemiğe büründürmüştür. Savaşacak bir ordu olmasın diye kurulmuş son direniş birliğinin -EZLN'in- de insan suretinde yansımalarıdır ayrıca.

Marcos bir kişinin ötesinde, bir duruştur aynı zamanda kapitalist barbarlığın tam ortasında. O, bu zamana kadar bütün özel ara-

zilerde yabancı olanların kimliği, saraylarda asla sesi olmayanların sesi, harekete geçmiş onurun adımıdır.

Marcos, San Fransisco'da bir gey, Güney Afrika'da bir zenci, San Ysidro'da bir Chicano, İspanya'da bir anarşist, İsrail'de bir Filistinli, San Cristobal sokaklarında bir maya yerlisi, Mexico City'nin teneke mahallesi Neza'da bir çete mensubu, folk müziğinin kalesi Ulusal Üniversite'de bir rocker, Almanya'da bir Yahudi, Savunma Bakanlığı'nda bir uzlaştırıcı, soğuk savaş sonrası çağda bir komünist, ne galerisi, ne müşterisi olan bir sanatçı... Bosna'da bir barışçı, Meksika'nın herhangi bir kentinde bir ev kadını, grev yapmaya asla yeltenmeyen sendika CTM'de grevci, başkaları için kitap yazan bir gazeteci, gece saat 10'da metroda yalnız başına bir kadın, topraksız bir köylü, işsiz bir işçi, mutsuz bir öğrenci, serbest piyasacılar arasında bir muhalif, ne kitabı, ne okuyucusu olan bir yazar ve tabii güneydoğu meksika dağlarında bir Zapatist Gerillası !

Yâni Marcos bir insandır, bu dünyadaki herhangi bir insan. Marcos; bütün ötekiler, kenara itilmişler ve unutulmuş ve ezilen azınlıklar, direnerek kendilerini varedenler ve 'ARTIK YETER!'

Emiliano Zapata

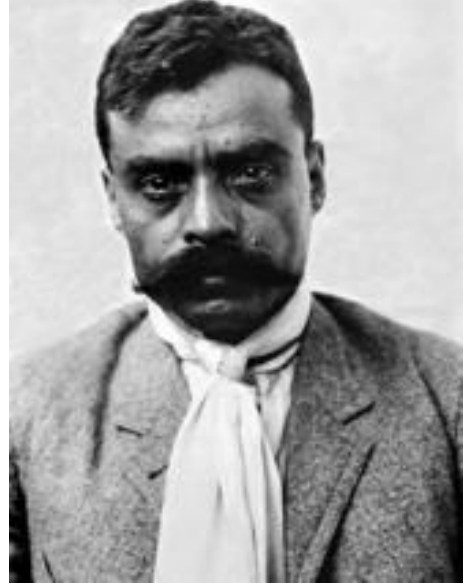
Okuma yazma bilmeyen bir dağ köylüsü , adaletsizliklere karşı biriken hıncın patlaması , halkın içinden bir yansımadır Emiliano Zapata.

Bir köylü ancak toprağa minnet eyler , efendilerin bitmek bilmeyen kazanma arzusuna değil. Devletin toprağını, gaspederek haksız yere topraksız köylüye dağıtan Zapata'yı bir haydut olarak kendince adlandıran Diktatörlük'e , bugüne kadar gölgeden kalmışların sözünü sözü ederek cevap verdi Zapata : " Toprağın sahibi olmaz,biz toprağa aidiz ve bize nimetlerini sunduğu için ona minnettarız. Bu yüzdendir diktatörlüğe karşı silahlanışımız "

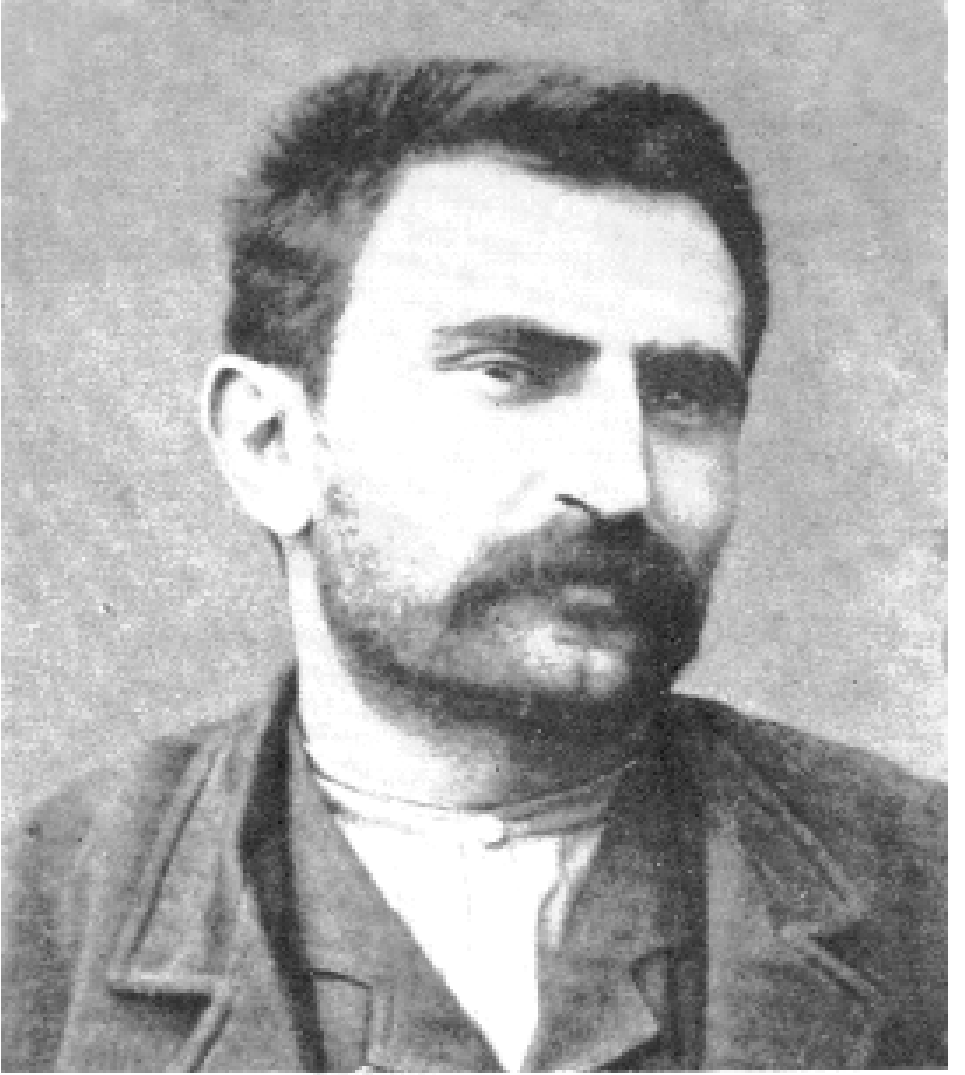
Emiliano Zapata , kesinlikle entellektüel bir politikacı değildi. O'nun varoluşunun bu kadar güçlü olması , güçlü bir halkın, lidere ihtiyacı olmayan bir halkın ferdi olmasından geliyordu.

Cahil Bir Köylünün Bitmeyen Özgürlük Tutkusu

Zapata'nın mücadelesi bir slogandır sağır kulaklara, aynı zamanda bir sloganın harekete geçerek mücadele olmasdır hükümete karşı. Emiliano , verilecek her mücadelenin birleşip bütünlüklü bir direniş örgütlenmesinin olması gerektiğine tüm ruhuyla inanıyordu. Ömrünün son zamanlarına düşen 1917 yılına kadar hayatı boyunca hiç okyanus görmemişti. Daha da önemlisi bir okyanusun nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak fikri yoktu, çünkü okula hiç gitmemiş , kitap nedir bilmiyordu. Onunla beraber yoldaşları da bu durumdaydı. 1917'nin sıcak günlerinde , birileri gelip Sovyet Rusya'da da Meksika'daki harekete benzeyen direnişlerin olduğundan bahsetmişti. Emiliano bunu duyar duymaz birden ayağa fırlayarak " Gidelim Sovyetlerdeki işçilere ve topraksız köylülere haber verelim , eğer ihtiyaçları varsa buradan 1000 atıyla yardıma gidebiliriz." Diyerek sevinçle bağırdı. Oky-

anus nedir bilmeyen, onu atlarla nasıl aşılabileceğini hiç düşünmeden direnişlerin evrensel bir örgütlülük oluşturmasını isteyen, hayallerinin peşinden koşan bu isyankar köylü ölene kadar bu uğurda savaştı. Onun tüm bu cahil haliyle , köylülüğüyle dalga geçen , sistemin mürekkebinin yalamış düşmanlarının isimleri bugün engereklerden – çıyanlardan , itten böcekten daha da altda hatırlanmaktadır.

**Örgütlü Anarşizm Mücadelesinin
Kuramcısı ve Eylemcisi**

Errico Malatesta

Malatesta , 1853'te Güney İtalya'da dünyaya geldi. Henüz 18 yaşındaki genç Errico ,1871'de komünarların, paris barikatlarında aydınlattığı ateşlere yüzünü dönerek Enternasyonel'in İtalya Seksiyonuna katıldı.O, kitlelerin , ezen ve ezilenin olmadığı bir dünyaya olan inancını arttırmak için Napoli Üniversitesi'ndek tıp öğrenimi yarıda bırakarak İspanya'dan başlayıp Yunanya'yı içine alan bir seyahata çıktı.Malatesta ,doğrudan eylem anlayışı içerisinde enternasyonel içindeki bir grup anarşistle birlikte Bologna'da bir ayaklanma planladı.Ancak; Malatesta ve yoldaşlarının bu ilk ayaklanma girişimini önceden ihbar alan italyan kolluk güçleri bu ayaklanma girişimini engelledi. Fakat bu başarısızlık Errico ve yoldaşlarını asla yıldıramadı.Malatesta , Andrea Costa ve Carlo Cafiero ile birlikte bir grup isyancı genç anarşisti de aralarına alarak Canpania bölgesinde bir köye baskın düzenledi ve vergi kayıtlarını yakarak

kralın saltanatını sona erdiği deklare ettiler.Halktan insanlar bu durumu ilk anda olumlu karşıladıysa da isyancılara katılmakta tereddüt ettiler ve İtalyan birlikleri kısa sürede bu isyan girişimini bastırdı Malatesta da İtalya dışına çıkmak zorunda kaldı.

Errico Malatesta'ya sürgünde geçirdiği yıllar önemli katkılar sağladı. Hem Kropotkin ve Bakunin gibi isimlerle tanıştı hem de Arjantin , ingiltere ve Mısır gibi dünyanın çok farklı coğrafyalarında örgütlenme faaliyetleri ve kitle hareketleri içinde yer aldı.Yönetenlerin ve efendilerin olmadığı bir dünyaya sürekli devrimle , sürekli devrime de; örgütlü mücadeleyle yürüneceği inancı hiç sarsılmadı Errico Malatesta'nın.1890 da Londra'da bir konferasta söylediği "halkı mülkiyete el koymaya , zenginlerin malikanelerine girip oturmaya teşvik edin.Geleceğe ilişkin kısır tartışmaların, eylemlerimizi kesintiye uğratmasına izin vermeyelim." sözleri döneminde

Malatesta devamı >

önemli etkiler yaratmış ve sonraki anarşist kuşaklara bir eylem klavuzu olmuştur. 1896'da anarşistlerin Enternasyonel'den tasfiye edilmeleri üzerine Engels'le otorite üzerine uzun polemikler yaşayan Malatesta , Engels'in "Sınıflar ortadan kalkmadan otoritenin yok edilemeyeceği" tezine karşılık şu cevabı vermiştir:

"Anarşi , otoritesiz ve örgütlenen toplumdur. Otorite , iradesine rağmen kişiye dayatılan iktidardır. Her kim nesnelere üzerinde iktidar kurarsa kişiler üzerinde de kurar. Her kim üretimi yönetirse üreticileri de yöneteri ve onların efendisi olur."
Malatesta, yaşamını, anarşizmin ayaklan-

ma ve eylemci pratiği gerçekleştirmek için gerekirse sürgüne yollanarak ve ülke ülke dolaşarak örgütlenmeye adanmış bir anarşistti. Defalarca sürgüne gönderilmesine rağmen İtalya'ya her dönüşünde ilk işi ya bir eylem örgütlemek ya da bir örgütlenme mücadelesinde safını almak olmuştur bu mücadele insanının. 1914'te yine bir sürgün dönüşünde, silahsız ,anti-militarist bir gösteride polisin onalrca göstericiyi katletmesi üzerine haftalar sürececek bir eylemlilik sürecinin içinde buldu kendini Malatesta. İtalyan Monarşisi'ni yıkılma noktasına getiren bu ayaklanmada Malatesta ve yoldaşları Devrimci Sendikal Birlik grubuyla birlikte Ancona barikatlarının başındadır yine. Ancona ayaklanması Malatesta başta olmak üzere tüm İtalyalı anarşistler için bir moral-motivasyon olmuştur. Malatesta'nın da içinde bulunduğu Devrimci Sendikal Birliği'n üye sayısı 1922'de 400.000'e ulaşmıştı. Ancak 1926 da

anarşistlerin Mussolini'ye yönelik başarısız suikast girişimi sonrası bütün muhalefete yönelik faşist terör kampanyasıyla hayatının kalan 5 yılını kızı ve hayat arkadaşıyla birlikte ev hapsinde geçirdi. Errico Malatesta , patron-suz ve jandarmasız bir toplum inancına sonuna dek bağlı kaldı. Eylemci ve uzlaşmaz mücadele hattını sürekli olarak örgütlenme çağrısı yaparak devrimin sürekliliğinin geniş bir toplumsal dayanışma ağıyla gerçekleştirileceğinin propagandasını yapmış ve kendisinden sonraki isyancı kuşaklara esin kaynağı olmuştur.

“Uzlaşmadan her zamankinden çok sakınmalıyız. yönetenler ile yönetilenler arasındaki çatlağı derinleştirmeliyiz. devletlerin yıkılmasını savunmalıyız. Halkların kardeşliğini, herkes için adalet ve özgürlüğü sağlayacak tek araç budur. Bunu gerçekleştirmeye hazır olmalıyız. ” Errico Malatesta

Buenaventura Durruti

O'nun yaşamı –tıpkı binlerce yoldaşı gibi- bir direniş, iktidarın katliamcı yüzüne karşı cepheden verilen bir savaştı.Sömürünün her türlüüne karşı takındığı cüretkar tavrı yaratılacak yeni dünyalara 1930lardan tutulan bir aynaydı.

Bueneventura çocukluğunda, eşek üzerinde köy-köy dolaşan "ekmek-adalet-eşitlik" diyenlerden öğrenmişti çalışkanlığı, adanmışlığı. Ezilenlerin paylaşma ve dayanışma temelli örgütlü

duruşunun korunması ve büyümesi gereğinin silahlı mücadeleyi kaçınılmaz kılması onu 10 ülkede aranan bir banka soyguncusu haline getirmişti. Katalan bozkırlarından Barcelona'nın daracık sokaklarına yine bu adanmışlığı ve devrime olan inancıydı faşizme karşı savaşı.Yoldaşlarının yarattığı özgür komünler Bueneventura'ya bitip tükenmeyecek bir enerji ve kırılmayacak bir cesaret sağlamıştı.

Bueneventura'yı var eden şey ;dünyanın değişmesi gibi erteleyen-ertelenen hayaller değil,şimdi-şu anda yeni bir dünyanın yaratımıdır.Yaşamalarını iktidara doğrudan bir direniş haline getirenlerin öyküsünde hep bu yaratım gücü vardır.

Evet , Bueneventura bir geleneğin habercisi ve taşıyıcısıydı. Paris Komünü'nden geliyordu Bueneventura... Bueneventura Küba'nın , Bolivya'nın habercisiydi.1960 larda Avrupa'nın metropollerinde yanan mülkiyetin kıvılcımında 1990'larda Chiapas'ta 'Artık Yeter' diyen yüzlerini sadece dostlarına gösteren gülümsemelerde , 2008 Yunanya'sında Alexis'in öfkesiyle yanan sokaklardaydı ve şimdi bizim inanç dolu genç yüreklerimizde !

"Biz hep varoşlarda ve izbe duvarların içinde yaşadık. Bir süre içinnasıl barınacağımızı bileceğiz. Şunu

aklınızdan çıkarmayın, biz aynızamanda inşa da edebiliriz. İspanya'da, Amerika'da, her yerde,sarayları ve şehirleri kuran biz işçileriz. Biz işçiler, onlarınyerini alacak başkalarını da yapabiliriz. Ve hatta daha iyilerini!Yıkıntılardan hiç korkmuyoruz. Biz dünyayı miras alacağız, bu konudahiçbir şüphemiz yok. Burjuvazi tarih sahnesinden çekilmeden önce kendidünyasını yakıp yıkabilir. **Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdişu anda bu dünya büyümekte..."**
Bueneventura Durruti

Ödünç Aldığımızı, Ödünç Vereceğiz!

İspanya'da faşizme karşı savaşan Durruti, Ukrayna'nın dağ çiçekleri Mahnovistler, Patronların korkulu rüyası Sacco, Vanzetti, iktidara karşı direnen Kronstad denizcileri, zenginlerin kabusu Jacob, militanca düşleyen Kropotkin, Malatesta, Bakunin..... Hepsi birer kıvılcım oldular ve bu ateşi büyüttüler. Ve bizler ödünç aldığımız kavgayla, bu ateşi daha da büyüteceğiz. Bu ateş büyüdükçe patronları, efendileri, ezenleri yakacak. Adaletsizlikleri zulmü yok edecek. Bu büyüyen ateş yüreğimizdeki yeni dünyanın yolunu aydınlatıyor. Özgür ve adaletli bir dünya için şimdi anarşizmle kavgaya...